

JEDEN PŘÍBĚH DVOJÍM PEREM

První ročník literární soutěže Jeden příběh dvojím perem vznikl z chuti propojit svět literárního časopisu a dětského psaní, a to konkrétně zde, v našem regionu. Spojily jsme proto síly redaktorů vsetínského časopisu Texty a učitelů Základní školy Vsetín, Trávníky a vyšli jsme ven s nápadem zorganizovat soutěž, jejímž cílem je nejenom podpořit psaní dětí, ale také představit literární život širěji: nakladatelsky, časopisecky, tedy v tom nejobecnějším slova smyslu – publikačně.

Proto je také výstupem prvního soutěžního ročníku předkládaný sborníček vítězných prací nazvaný podle Textů – Textíky. Názvem jsme chtěli naznačit vzájemný vztah Textů a Textíků: jako rodiče a dítěte, které roste, pátrá, hledá se ve světě, ovšem v tomto případě ve světě literárním, a rodič mu je v tom hledání nápomocen, Texty a Jeden příběh dvojím perem jsou zkrátka takovou podanou rukou nejmladší generaci.

Děti měly za úkol dopsat příběhy slavných spisovatelů Karla Čapka a Karla Michala. V hodnocení jsme si všímali jak nápaditosti, fantazie a práce s jazykem, tak také toho, jak děti dokázaly navázat na styl spisovatele, jehož text dopisovaly. Myslíme si, že u vybraných děl se obě tyto složky zajímavým způsobem propojily.

Věříme, že se nám každoročně podaří sborníček realizovat, protože radost ze psaní a následného veřejného čtení, by mělo být radostí společnou. Děti získávají prostor, o kterém nemohou pochybovat, že je „jejich“, a postupně si ho snad dokáží k sobě přitáhnout těsněji, za vydatné pomoci celé redakce Textů.

Pišťte tedy, milé děti, nadále, protože to je hodnota, kterou vám nikdo nikdy nevezme, která vás kamsi vede a někam posouvá, a to vaše napřažení literární je i nesmírně obohacujícím duchovním kotvištěm. Tak vítajte v literárním přístavu a pohybujte se v něm radostně a opravdově, neboť je skutečně váš!

Andrea Chrobáková Lněničková

JEDEN PŘÍBĚH DVOJÍM PEREM 2015

Oceněné práce

I. kategorie (6. - 7. ročník)

1. Lucie Mikušková: Jak Alík k svému štěstí došel (ZŠ Vsetín, Trávníky)
2. Johana Seidlová: Proč foxteriéri rozumí francouzsky (ZŠ E. Beneše, Písek)
3. Karolína Divoká: Zakletá princezna (ZŠ Vsetín, Rokytnice)

Čestná uznání:

- Barbora Vašků: Alíkova vysněná skutečnost (ZŠ Vsetín, Trávníky)
- Zuzana Kašparová: O Alíkovi (ZŠ Vsetín, Rokytnice)
- Jan Březovják: Povídání pro Dášeňku (ZŠ Vsetín, Rokytnice)
- Terezie Koňářková: O Alíkovi a princezně z věže (ZŠ Vsetín, Trávníky)

II. kategorie (8. - 9. ročník)

1. Kryštof Borusík: Povyražení s Bílou paní (ZŠ Vsetín, Luh)
2. Sabina Daňková: Poslední přání Bílé paní (ZŠ Hošťálková)
3. Matěj Hašek: Jak Pupenec k štěstí přišel (ZŠ E. Beneše, Písek)

Čestná uznání:

- Markéta Hlavačková: Jak se stát spisovatelem (ZŠ Babice)
- Kateřina Besedová: Zmoklé prádlo (ZŠ Vsetín, Trávníky)
- Júlia Povýšilová: Co se děje za úplňku na hradě (ZŠ Vsetín, Rokytnice)
- Markéta Hurtová: Jak Pupenec nevěřil svým očím (ZŠ Vsetín, Luh)

SOUTĚŽNÍ TEXT PRO I. KATEGORII

O Alíkovi

Počkej, Dášeňko, dnes tě budu fotografovat, jak sedíš moudře a způsobně na zápraží.

Tak jednou ti byl jeden foxteriér, Alík se jmenoval; byl pěkně bílý, uši měl krásně hnědé a na zádech nádhernou černou skvrnu jako dečku. A ten Alík žil v krásné zahradě, plné květin, motýlů a myšiček, a byla tam nádržka s bílými a růžovými lekníny, ale ten Alík do ní nikdy nespadol, protože nebyl takový blázen a třesidlo jako někdo.

Jednou byl horký den a schylovalo se k bouři a dešti; a protože, vímeť, všichni psi před deštěm žerou trávu, žral trávu i Alík. A co se nestalo: v té trávě bylo jedno stébélko trávy čarovné, která se latinsky jmenuje *Miraculosa magica*, a ten Alík, nevěda o tom, to stébélko rozkousal a sežral. V ten okamžik se Alík změnil v překrásného bílého prince s hnědými lokýnkami a nádhernou černou skvrnou na zádech. V první chvíli neměl Alík tušení, že už není pejsek, ale že je zaklet do prince, a chtěl se ještě podrbat zadní nohou za uchem; teprve při tom shledal, že má na nohou zlaté střevíce - Ale počkej, Dášo!

In: Čapek, Karel: *Dášeňka čili život štěněte*. Praha (Fr. Borový) 1933, s. 52-53.

LUCIE MIKUŠKOVÁ

Jak se Alík stal králem

„Ale počkej, Dášo! Pořád se nevrť! No, teď je to ono, tak chvíli zůstaň, zůstaň! A zase ses pohla, ty zlobidlo! No, ale dost těch řečí. Do-
vyprávím ti tu povídku. No!“

Princ neboli Alík nevěřil vlastním očím. Nevěděl, co má dělat, když je teď člověk. „Tak nejprve si najdu práci, jak tomu říkají lidé,“ řekl si. „Ale jak tam dojdu, když mám jen dvě nohy,“ smutně si pomyslel. „Už vím! Půjdu po kolenou, jak jsem to dělal, když jsem byl pes.“ A tak šel Alík do vesnice po kolenou. Lidé se na něho dívali a mysleli si, co je to za blázna? Alíkovi přišlo divné, že se mu smějí a pochechtávají. Zastavil se u stánku se zeleninou, a jak se chystal vstát, tak nechtě narazil do jednoho pána, který nesl v košíku jídlo, a to se mu vysypalo na zem. Pán nezačal po Alíkovi křičet, protože si myslel, že je nějaký urozený pán, ale všiml si, že se mu ani neomluvil a tak si ho dovedl domů a řekl mu, že ho bude učit slušnému vychování. A Alík souhlasil. Ale nejprve se najedl a pán řekl, ať mu povypráví, odkud se tu vzal. A Alík mu začal vyprávět, že je pes, ale že snědl nějakou rostlinu a že se proměnil ve člověka. No, vidíš, Dášo, že jsem ti říkal, ať nejíš tu trávu venku, jinak se ti stane to samé! A nevrť se! Počkej, počkej! No, teď je to ono, pozoor! Sýr, Dášo! Ten pán se na Alíka podíval a divně se usmál. Nejprve tě budu učit chodit. Ale to už umím, vždyť jsem došel až k vám domů! To jo, ale musel ses o mě opírat. Alík tedy souhlasil. Vyšli ven a pán donesl takové staré berle, které kdysi používal. Dal je Alíkovi pod ruky a navigoval ho a říkal mu, co má dělat. Alík se to brzy naučil a za pár dní už uměl také utíkat. A když už byl připravený pracovat, vydal se jednoho dne do světa. Byl slunečný den a ten pán, kterému později začal říkat tati, mu na cestu zabalil buchty a taky vodu. Rozloučil se a odešel do světa. Tak, Dášo, alou do postele, cože, ještě ne? Že to chceš do-
vyprávět? Tak dobře, ale potom spát!

Vydal se do světa. Když míjel hory, louky a řeky, dostal se k zámku, kde bydlela krásná princezna jménem Rozárka. A tak Alík si řekl, že si najde práci v zámku. Vešel do obrovské komnaty, kde potkal nějakého mladíka a hned se vydal za ním a zeptal se ho, jestli neví o nějakém volném místě, že by tu chtěl pracovat. Mladíček ho zavedl ke králi a královně. Král si ho

chvíli prohlížel, ale potom řekl, že má volné místo jen pro sluhu, který nosí princezně snídani. A tak Alík souhlasil. Ukázali mu, kde bude jeho komnata. Lehl si na svou novou postel a za chvíli usnul. Ráno už utíkal do kuchyně a kuchař mu předal jídlo a ukázal mu komnatu princezny Rozárky. Alík zaklepal a vstoupil do komnaty, kde v posteli ležela spanilá princezna Rozárka. Položil ták s jídlem na postel a princezna s úsměvem poděkovala. A Alík se uklonil a odešel. Potom si Alíka zavolala královna a král, ale seděla tam i princezna. Uklonil se a princezna se ho začala vyptávat. Alík odpovídal na všechny otázky, které mu princezna Rozárka pokládala. Za nějaký čas se princezna zamilovala do Alíka a Alík do ní. Jednoho dne se Alík rozhodl, že požádá Rozárku o ruku a taky se stalo, Rozárka souhlasila a tak se zanedlouho slavila svatba Alíka a Rozárky. Král s královnou byli šťastní a novomanželé také. Jak čas plynul, narodila se jim dcera Eliška a ta rostla do krásy. A co se stalo s panem otcem? Samozřejmě, že přijel na svatbu a uviděl Elišku. A žil s nimi na zámku! Zazvonil zvonec a pohádky je konec, má zlatá Dášenko! Tak a teď hezky spinkej, zítra tě budu fotografovat! Dobrou noc, můj andílku!!

JOHANA SEIDLOVÁ

Proč rozumí foxteriéri francouzsky

... Tak si Alík uvědomil, že je člověk a ještě ke všemu princ. Moc se zaradoval, že si to lidské převlečení řádně užije. „Konečně nebudu muset poslouchat pána, ale sám budu rozdávat rozkazy.“

První, co ho čekalo na zámku, byla snídaně. Alík si sedl k prostřenému stolu a způsobně si dal ruce na stůl. Ale co nevidí, na stole nejsou žádné kosti ani kusy masa, jenom koláčky, bábovka, kakao a ovoce, to Alík opravdu nemusí. Tak se stalo, že šel od stolu hladový.

Další, co následovalo, bylo ještě horší. Alík si myslel, že se proběhne po zahradě, vyplaší všechny ptáky a pěkně prožene kočku Mícu, ale co čert nechtěl, přišel jakýsi nafintěný panák, a že se bude s Alíkem učit francouzsky. Bylo to samé „plijé a ž vé, mersí...“ byl už z toho celý mourovatý, seděl a neodpovídal. Panák si myslel, že princátko je uražené, tak hodinu ukončil.

Další v pořadí byla učitelka s brejličkami, a ta si snad myslela, že bude hrát na klavír

a zpívat. „Hru na klavír neovládám, ale zazpívám vám,“ řekl Alík, sedl si na zem na zadek, zvedl hlavu ke stropu a začal výt jako pes. Učitelka utíkala přes zahradu a nikdy už ji v zámku neviděli.

Ani teď nebylo konce Alíkova trápení. Milostpán se měl jít učit střílet zvěř, aby na honu neudělal ostudu. Místní hajný přinesl pánovi zbraň a chtěl ho učit střílet do terče. První střelou vyplašil zajíce, Alík zapomněl na to, že je pán a pustil se po čtyřech za zajícem. Nejenže ho nechytil, ještě se mu zajíc poškleboval, panáčkoval, vběhl do křoví, Alík za ním, ztratil zlaté střevíce a natrhl si kalhoty.

Na obědě Alík neuměl jíst příborem a byl vykázan od stolu, takže se zase nenajedl, i když tentokrát bylo jeho oblíbené maso. To už byl Alík tak unavený, že si sedl v zahradě na lavičku a usnul. Jaké bylo jeho nadšení, když se probudil a zjistil, že má čtyři nožičky, krásnou chlupatou srst, hnědá ušiska a na zadečku ocásek. Začal s ním vrtět, vyskočil a prohnal zruděnou kočku Mícu, že se skoro nestačila schovat na stromě. A tak je to správně. Lidi jsou rádi jako lidi, psi jako psi a kočky jsou stejně nejraději kočkami. Asi ta kouzelná rostlina působila jen několik dnů a pak se její kouzelná moc vytratila jako pára nad hrncem.

Od té doby si foxteriéři myslí, že rozumí tak trochu francouzsky.

KAROLÍNA DIVOKÁ

Zakletá princezna

Dášenka najednou přestala poslouchat a rozběhla se za vrbcem.

No, nevádí, já vám ten příběh stejně dopovím.

Poté Alík zjistil, že už není pejsek, ale že se proměnil v prince. Zkusil štěknout, ale místo toho mu vyšla z úst jen lidská slova. Zvědavě se rozhlédl kolem. Uviděl královský hrad. Také poznal, že už není u sebe doma na zahradě, ale ocitl se v jiné zemi. Vydal se tedy na průzkum.

Cestou zaslechl dvě paní, které si povídaly o zakleté princezně z hradu. Prý ji unesl strašný, sedmihlavý drak a zaklel ji do podoby ptáka. Může ji vysvobodit jen ten, kdo draka zabije a zakletou princeznu políbí.

Alíkovi se příběh zalíbil, a tak se vydal hledat královský hrad. Cestou se k němu připojil ještě jeden odvážný mladík. Jmenoval se Štěpán. Stali se z nich přátelé. Alík řekl Štěpánovi,

že není princ, ale zakletý pejsek. Štěpána to nevyděsilo. Prozradil, že si pomůže tím, když vykoná jeden dobrý skutek. Alík mu byl za radu velmi vděčný.

Když dorazili na hrad, požádali krále o svolení pro vysvobození jeho dcery. Král je s radostí přijal a dal jim zbraně. Štěpán s Alíkem se vydali hned do dračího doupěte. Našli tam obrovského sedmihlavého spícího draka. Za ním seděla v kleci na bidýlku malá žlutá andulka. Drak se najednou probudil, ale Alík byl na tu chvíli připraven. Vytasil meč, přiskočil k drakovi a uťal mu všech sedm hlav. Štěpán poté běžel políbit zakletou princeznu. Z andulky zbylo jen pár barevných pírek. Místo ní tu stála krásná hnědovlasá panna s modrýma očima. Štěpán se do ní na první pohled zamiloval.

Alík už věděl, že vykonal dobrý skutek, a tak se rozloučil s přáteli a proměnil se zpět na pejska. Vrátil se domů. Na stébélko čarovné trávy si od té doby dával velký pozor.

Poté žil doma šťastně až do smrti.

Dášenska se mezitím vrátila a začala napjatě poslouchat. „Vidiš, Dášenko, jak dovedl být Alík statečný? Tak a teď buď statečná i ty a nech se vyfotografovat.“

BARBORA VAŠKŮ

Alíkova vysněná skutečnost

Když se Dášenska uklidnila a konečně si sedla, pokračoval jsem: „Alík chtěl zaštekát, ale místo, aby udělal to svoje navyklé haf, haf! řekl - ahoj! Podivil se a podíval se na místo, kde by měl být jeho dům s páníčkem. Ale místo toho... Zámek, velký, zlatý zámek! Alík měl hned touhu ho prozkoumat. Vešel do zámku velkými vraty a tam...“

„Dášenko, neodbíhej zase. To tě ten příběh tak nebaví?“ zeptal jsem se a přitom jsem se snažil Dášenku chytit.

Za pár minut už zase Dášenska seděla na zápraží a já jsem pokračoval: „Prošel těmi vraty a za nimi... velká zahrada, posetá růžemi. Byl to krásný pohled. Ale Alík chtěl prozkoumat víc. Vešel tedy prvními dveřmi, které uviděl. Uvnitř byla kuchyň a kuchaři zrovna vařili něco moc dobrého, protože to vonělo všude. Když ho kuchaři uviděli, přivolali hlavního kuchaře, který na všechno to jídlo dohlížel, aby se nespálilo, aby ho nebylo málo nebo aby nebylo

moc přisolené. Ten na něho zaburácel: „Co tady chceš?“ „Jsem posel ze zámku, ehm, Rožmberk. A přinesl jsem zprávu, ehm, vašemu králi,“ vymýšlel si Alík. „Ó, ó, pardon. Hned vás ke králi dovedu,“ omluvil se kuchař a podržel Alíkovi dveře.

Došli ke králi a ten Alíka vyslechl. Alík si hned začal vymýšlet: „Ehm, pane králi, náš pan král no, ehm, z Rožmberka vás požádal, no, ehm, o ruku vaší dcery.“ „Pan král chce ruku mojí dcery Amálky?“ podivil se pan král a vypadal zmateně. „Ne, ne, ne, ruku vaší dcery to ano, no, ehm, ale pro svého syna Alíka,“ lhal Alík. „Aha, a on má syna Alíka?“ zeptal se král a nevypadal, jako že by věřil, že je to pravda. „Ano, ale nechtěl, aby to, ehm, někdo věděl. Až teprve teď ho, ehm, ukázal světu,“ odpověděl lží Alík. „No, ehm, a mohl bych vaši, ehm, dceru vidět, abych mohl říci princi, jak je krásná?“ zeptal se Alík. „Ale jistě. Zavolejte Amálku!“ poručil král služce a ta hned běžela pro princeznu.

Když princezna přišla, Alík skoro slintal. Byla krásná. Měla blondáté vlasy, krásné, modré, upřímné oči. „Chtěl jsi něco, tatínku?“ zeptala se jemným, příjemným hlasem pana krále. „Ano, Amálko. Chtěl bych ti říct, že se budeš brzo vdávat,“ oznámil ji pan král. Princezna z toho moc nadšená nebyla. „Za koho se budu vdávat, kdy a proč?“ zahrnula otázkami princezna pana krále. Král jí na všechno rozumně odpověděl: „Provdáš se za syna krále z Rožmberka. Ten princ se jmenuje Alík.“ „Alík?“ podivila se nevěřičně princezna. „No, ehm, ano, jmenuje se Alík a pan král si přeje, aby byla svatba no, ehm, za čtyři dny,“ řekl Alík a dodal, „to je vše, co bych mohl, no, ehm, vyřídit. Jestli mi dovolíte, už bych, no, ehm, rád šel.“ „Ano, už běžte,“ pokynul král.

Alík vyšel ze zámku a přemýšlel, kde bude jíst, pít a spát celé čtyři dny. A tak se vydal hledat nějaké přístřeší. Uviděl malou chaloupku u lesa, hned nedaleko zámku. U chaloupky seděla stařenka a loupala brambory. „Dobrý den, no, ehm, stařenko,“ pozdravil Alík. „Dobrý den, Alíku,“ řekla stařenka a ani se na Alíka nepodívala. „Stařenko, jak můžete vědět, jak se jmenuji?“ zeptal se Alík zvědavě. Stařenka se na něho teď podívala, usmála se a řekla: „Jsem kouzelná stařenka a poznám všechny.“ „A stařenko, nemohl bych u vás čtyři dny přespát?“ dodal si kuráže Alík. „Ale jistě,“ souhlasila stařenka a pozvala ho dál.

Uběhly čtyři dny jako voda a Alík se chystal na svatbu. Když už chtěl odejít, stařenka ho

zadržela. „Takhle přece nemůžeš jít na zámek. Ukaž, vyčaruji ti kočár,“ řekla stařenka a začala kouzlit. Vykouzila krásný kočár se čtyřmi koňmi. Alík do něho nastoupil. Dojel k zámku a vystoupil z kočáru. Otevřeli mu bránu. Zahrada byla krásně vyzdobená. A hned začal obřad. Nevěsta Amálka a Alík řekli: „Ano.“ Následoval svatební polibek. Mlask!

Alík se probudil a zjistil, že leží v boudě a vedle něho ležela fenka zlatého retrívra. Dlouho spolu šťastně žili a měli i štěňátka...

A cvak! Vyfotil jsem Dášenu, jak sedí způsobilně na zápraží. Krásná fotka...

ZUZANA KAŠPAROVÁ

O Alíkovi

Nebyl to jen tak obyčejný princ. Tráva, kterou snědl, mu nedala jenom podobu prince, ale i kouzelnou moc. Co si přál, to měl. Alík si svou moc užíval. Když chtěl pečené kuře, hned se mu objevilo na talíři. Pořád si něco přál ...

Jednou k němu domů přijel královský kočár se služebníky. Jakmile se podívali do boudy, polekali se. Řekli si: „Tady je ten náš princ, ale to se nesluší, aby náš urozený princ spal v boudě.“ Hned jak to dořekli, tak se pejsek proměněný v prince probudil a strašně se jich polekal. Pak mu služebníci vysvětlili, že s nimi musí odjet na královský hrad.

Na královském hradě se zakoukal do překrásné fenky. Pejsek měl na hradě všechno.

Jednoho dne se objevil pán, který prohlásil, že Alík je falešný princ, že pravého prince našel on. Nikdo tomu nemohl uvěřit, ale za pár dní muž pravého prince opravdu dovedl. Alíka uvrhli do vězení, ale pejskovi to vůbec nevadilo, protože měl pořád svou kouzelnou moc. A když si přál klíče od vězení, okamžitě se mu objevily v ruce, a Alík se tak mohl dostat ven.

Jak utíkal z hradu pryč, vyčaroval si létající koberec. Při útěku na kouzelném koberci potkal tu krásnou fenku, do které se zamiloval.

„Kdo jsi?“ ptala se fenka.

„Jsem obyčejný pes, i když teď tak nevypadám,“ promluvil princ.

Fenka se začala smát, ale princ svou odpověď zopakoval. Podívala se na něj a opravdu v něm poznala, že je pes, a to podle těch upřímných psích očí. Potom ho políbila a z prince se

stal znovu krásný pes Alík. Fenka mu řekla, že se jí zalíbil hned, jak ho prvně spatřila. Fenka pejskovi pověděla, že se jmenuje Sára.

Potom spolu utekli a žili šťastně až do smrti.

„Jé, to byl krásný příběh,“ radovala se Dášeňka.

„Ale teď už sed' klidně, ať tě můžu vyfotit,“ upozornil ji tatínek.

JAN BŘEZOVJÁK

Povídání pro Dášenku

„Stůj pěkně na místě, ať tě můžu vyfotografovat a dopovědět ti konečně příběh. Rozuměla jsi?“

„Tak, kde jsem to přestal... ano, už vím.“

... Že má na nohou zlaté střevíce a zamyslí se, jak se to jen mohlo stát. A tu uviděl cedulku, na které bylo napsáno: !!!POZOR, PSI, NEJEZTE TUHLE TRÁVU. KDYŽ SNÍTE JEDNO ZE DVOU STÉBÉLEK, TAK SE Z VÁS STANE POHÁDKOVÁ BYTOST!!!

Jakmile to Alík uviděl, rozplakal se. Vtom k němu přišla jeho nejlepší kamarádka, fenka Pepina, a ptala se ho, proč pláče. Alík jí pověděl, že omylem snědl čarovnou trávu a stal se z něj princ. Jenže ještě než dořekl slovo „čarovnou“, tak spatřil Pepinu, jak žvýká trávu. Jako naschvál žvýkala právě druhé stébélko čarovné trávy, takže nebylo divu, že se z ní v okamžiku stala čarodějnice. Čarodějnice Pepina vzala koště a odletěla na blízkou věž.

Alík se znovu rozplakal. Když už přestal plakat, tak začal přemýšlet, co dělat. Ze vzteku a zároveň i z lítosti kopl do cedulky a poškrábal se na uchu. V tu chvíli si uvědomil, že se vlastně může poškrábat na uchu, takže to znamená, že už není princ. Koukl se na věž a tam místo čarodějnice uviděl fenku. Tu fenku, kterou tak dobře znal - Pepinu. Pepina slezla z věže dolů a Alík jí vysvětlil, co se stalo. Jakmile jí to dopověděl, přiletělo k nim koště. P-ř-i-l-e-t-ě-l-o, takže se jednalo o čarodějné létající koště. Alík a Pepina na koště naskočili a odletěli domů.

„Ten den nebyl zase tak špatný,“ povídá Alík s úsměvem.

„Proč myslíš?“

„Máme alespoň perfektní suvenýr - létající koště,“ dodal Alík šibalsky.

„Tak, Dášenko, vidíš, jak tě ten příběh bavil! Už jsem nafotil přes padesát fotek a ty ses ani nepohnula.“

Dášenko na souhlas spokojeně zahafala.

TEREZIE KOŇAŘÍKOVÁ **O Alíkovi a princezně z věže**

Dášenko odběhla. Nejspíš ji pohádka o psím princovi nezajímala. Ale po pár minutách domlouvání a Dášenině zvědavosti, jak příběh o Alíkovi s černým flíčkem na zádech dopadne, přece jenom přišla. Když si sedla na místo, kde jsem chtěl, pohladil jsem ji po malé bílé hlavičce. Konečně projevila opravdový zájem, který jsem po ní chtěl a pokračoval jsem ve vyprávění:

Alík se polekal toho, co to má na zadních tlapkách. A polekal se ještě víc, když spatřil, že jeho zadní končetiny, krom toho, že se na nich třpytí zlaté střevíce, jsou podstatně delší, než jeho přední nožky. Ale i na předních tlapkách objevil změny, které samozřejmě psi nemívají, třeba podlouhlé prsty s tenkými vrstvami nehtů. V tu chvíli ho ani náhodou nenapadlo, že se podobá svojí malé paničce Haničce, protože byl v šoku. V psím šoku, protože když je pes vyděšený, štěká a kňučí. Tentokrát mu to ale nešlo, protože lidé neumí štěkat ani kňučet. „Co to? Co jsem to za psa, když neumím štěkat?“ Posmutněl Alík a ukápla mu slzička. To ho zarazilo, protože když byl ještě psem, toto se mu nestalo, protože psi nepláčou.

Když si otřel slanou kapku, začalo nejprve jen pokapávat, ale pak se obloha zatáhla a začalo lít jako z konve. Alík měl v plánu, že doběhne k Hančinému domku, kde s ní, kromě nedávno přistěhovaného Alíka, bydlí také maminka, tatínek a Hančin malý bráška Petřík.

Dášenko už zase odběhla. Tím mi připomněla, že jí příběh vyprávím, protože ji chci fotit.

A stejně jako u prvního útěku, i nyní se Dášenko vrátila. Jen měla mokrou tlamičku. Z toho jsem pochopil, že měla chudinka žízeň. No, a vyprávěl jsem dál: Ale Alíkovi běžet nešlo. Překážely mu zadní nohy. On to však nevzdával, a ke dveřím domu se nakonec doplazil. Byl naprosto vyčerpaný, ale dlouho neváhal a chtěl zaškrábat na dveře. Vždycky, když zaškrábal na dveře, bylo pro Hančinu rodinu zřejmé, že chce dovnitř anebo naopak, že chce, aby si

s ním šli hrát. Bohužel neměl drápky, ale poradil si, zabouchal pěstí. Ale nic. Žádné kroky, ani cvaknutí kliky neslyšel. Zopakoval to ještě několikrát. Nic. Čekal dlouho, a tak to vzdal. Čekat na sluníčko na studených schodech se mu nechtělo, a tak si řekl, že to riskne a přeběhne mokrou zahradu, aby se dostal do kůlny.

Dášenka se tvářila, že je Alík strašně statečný a být na jeho místě, udělala by to samé. Nemeškal jsem a zmáčkl jsem tlačítko na svém fotoaparátu. To se Dášence moc nelíbilo, proto jsem ve svém povídání pokračoval: Alík se chtěl zvednout na čtyři, ale místo toho, chudák malý, skutálel se po schodech dolů. Bolestí zakřičel: „Auuu!“ A po čtyřech doklopýtal ke kůlně. Kůlna byla otevřená a Alík vešel dovnitř. Klepal se zimou, byl promoklý až na kost a přitom přemýšlel, co mu to slovo, co ze sebe vydal, připomíná. Ano! Vzpomněl si! Toto slovo Hanička vykřikla, když ji sousedovic kočka Smetana škrábla. Ale to byla Pétova vina! Zastával se Hanky a až větu dořekl, uvědomil si, že mluví stejnou řečí jako Hančina rodina a plno dalších lidí, které Alík znal. Už tomu začínal přicházet na kloub, už se ten složitý uzel začal pomalu rozmotávat.

„Á! Konečně přestalo pršet!“ zaradoval se Alík a cupital po kolenou ještě po mokré trávě až ke kýblu s napršenou vodou. Podíval se do něho a spatřil lidskou tvář. „Já jsem to věděl!“ mumlal si Alík lidštinou. „V tom bude jistě nějaké kouzlo. Třeba mě někdo začaroval, nebo naopak odčaroval. Možná jsem doopravdy princ, ale pseem bych byl radši. Cože? Princ?“ zarazil se. „No jo, princ! Toto oblečení lidé normálně nenosí, jen v pohádkách, o kterých mi povídávala Hanka s Petříkem.“

Chytl se kvetoucí jabloně, postavil se na nohy a přemýšlel, jak lidé chodí. První krůčky pro něj byly těžké, ale pak mu to docela šlo. I když žádná sláva to nebyla. Po dvou došel k sousedům, kde bydlela Smetana. Smetana nebyla obyčejná kočka, kromě toho, že měla černá záda a čumáček, břicho, tlapky a konec ocasu bílý, vůbec se nechovala jako ostatní kočky. Byla chytrá jako sova a mazaná jako liška. A tak Alík počítal s tím, že ho Smetanka pozná. No, poznala.

Dášenka vrtěla hlavou, jak můžou být kočky tak chytré. Zrovna kočky moc v oblibě neměla, ale mně se ten její výraz tak líbil, že jsem ji opět vyfotil. Ona zaštěkala, abych vyprávěl dál. Tak tedy ano. Smetana dokonce měla tušení, v jaké jsou to pohádce. „Musím někoho zachránit?“

Koho?“ vyptával se Alík. „No, myslím, že princeznu.“ odpověděla mu Smetana. A tak šli. Alík se vždy na cestu k zámku optal, až dorazili do cíle. Ve skutečnosti byl zámek veliký panelový dům, ale proměnil se na překrásný zámek. Alík myslel na to, že zakletá bude jistě Hanka.

V zámku spatřili velice smutného krále. Trošku se podobal bernardýnovi, a tak byl Smetaně a Alíkovi docela blízký. Vyslechli si, co ho trápí, občerstvili se a nabídli mu pomocnou tlapku. Potom je král nechal odvézt kočárem až do lesa, kde byla princezna uvězněná. Před nimi stála obrovská věž. Bez velkého váhání vešli dovnitř. Odhodlaně stoupali výš a výš. V posledním patře našli princeznu, která se na ně šťastně usmála. Měla zlatě zkaramelizovanou barvu vlasů a krásné modré šaty, které jí ladily ke světle modrým očím. Alík věděl, že se do ní zamiloval. Popadl ji za ruku, Smetanku si posadil za krk a utíkali dolů po chladných schodech. Nevěděl však, jak je krásná slečna zakletá, ale byl zamilovaný a na nic zlého se mu nechtělo myslet. Ale bohužel si nevšiml, co to princezna tahá za sebou a ani princezna mu to v tom velkém spěchu nestihla říct. Tahala za sebou své dlouhé vlasy. Karamelové vlasy, které se Alíkovi tak líbily.

Princezna už nemohla dál, zlý čaroděj jí vlasy přivázal k železnému zábradlí v nejvyšším patře, kde byla princezna uvězněná. Uslyšeli bzučivý zvuk připomínající velikého komára. „To ne! Čaroděj se vrátil!“ vykřikla vyděšená princezna. A měla pravdu. Čaroděj přiletěl na velikém komárovi a zuřil, když princezna nebyla tam, kde být měla. Popadl zlaté vlasy a tahal ze všech sil. Alík držel princeznu a ta se držela jeho. Ale pak se slzami v očích vykřikla: „Zachraňte se! Utečte!“ a pustila se Alíka. Táhlo ji to nahoru. Alík běžel po schodech za zlým čarodějem a Smetana se zuby nehty držela princezny. Nahoře se rozpoutala obrovská bitka. Při pádu na tvrdou zem dostal Alík nápad, sebral čarodějovi nůžky, které měl za pasem, utíkal k přivázaným zlatým vlasům a odstříhl je od zábradlí. Čaroděj zařval a věž se rozsypala jako hrad z písku. Tmavé kameny nepopadaly jen na čaroděje, ale i na krásnou princeznu. Však na Smetanku, která princeznu přidržovala, nespadlo ani zrnko. Oba začali princeznu vyhrabávat z hromady kamení. Ale princezna ani nedýchala.

Dášenska začala kňučet. Bylo jí Alíka moc líto. Neboj, Dášenko, dobře to dopadne! Alíkovi i Smetance se zatočila hlava a vrátili se

zpět na zahradu. Z Alíka byl zase pes a spal. Smetana ho nechtěla budit a tak se vydala domů. Alík ze spaní smutně vyl po princezně. Probudila ho až Hanka. Alík jí olízal ruce a skočil na Pétu. „Máme pro tebe překvápko!“ žvatlal Petr a běžel k mamince pro dárek. Alík nastražil uši a za chvíli k němu přiběhla karamelově zbarvená čivavice. Alík začal štěstím bez sebe skákat, a věděl, že je to princezna z věže. „Našli jsme ji v lese, chudinku. V útulku prý mají plno, tak jsme s ní zašli k veterináři a teď tu s námi bude bydlet!“ vyprávěla Hanka Alíkovi.

Čivavě dali jméno Karamelka. Často si se Smetankou hrály na zahradě.

Netrvalo dlouho a Karamelce se narodilo šest štěňátek. Ta štěňata si ráda hrála se Smetančinými koťaty a všichni spolu žili šťastně až do smrti.

Dopověděl jsem pohádku a naposledy jsem zmáčkl tlačítko na svém fotoaparátu, abych neprobudil spící Dášenu.

SOUTĚŽNÍ TEXT PRO II. KATEGORII

Jak Pupenec k štěstí přišel

(...) Když vycházel ze zákrutu křížové chodby, uviděl ji proti sobě asi na deset metrů, takže stačil sotva uskočit ke stěně a smeknout klobouk.

Minula ho beze slova, dlouhý šat vlál za ní po dlaždicích a správce mohl ještě zahlédnout důstojné a vlídné gesto, kterým poděkovala za pozdrav, než zmizela za rohovým pilířem.

Byla to ona. Omyl byl vyloučen. Měsíc svítil arkádami křížové chodby a ozářil zcela jasně každý záhyb jejího roucha, svazek klíčů u pasu i roušku, podvázanou pod laskavou, křídově bledou tvář.

A právě ta laskavost a vlídnost v jejím chování donutila Pupence v prvním hnutí mysli smeknout. Bílou paní viděl poprvé. Byl sice na Šaraticích správcem už pátý rok a věděl, že se tam Bílá paní vyskytuje, ale jednak na ni nevěřil, protože byl přesvědčený empirik, jednak nepřišel dosud nikdy za měsíčné noci do křížové chodby. (...)

Hleděl vyjeveně na šedý kámen protějščí zdi, dokud mu oharek cigarety nespálil prsty. Pak sebou škubl, zavrtěl hlavou a vydal se ke svému bytu. Připadalo mu to všechno dokonale absurdní. Ještě před deseti minutami seděl přece nahoře v kuchyni a četl si Učitelské noviny.

Správce Pupenec byl totiž původním povoláním učitel. Vyučoval téměř dvacet let dole ve vsi, a ačkoliv jej nedůstojné jméno a nevelký vzrůst nakonec přiměly výučby zanechat, zůstal s ní stále spjat alespoň odborným tiskem.

Pověsil v předsíni klobouk na věšák, vešel do pokoje a vzbudil ženu.

„Ty, Máňo,“ ohlašoval, „já viděl Bílou paní!“

In: Michal, Karel: Bubáci pro všední den. Praha (Československý spisovatel) 1991, s. 34-35.

KRYŠTOF BORUSÍK

Povyražení s Bílou paní

Máňa se posadila na staré dřevěné posteli, až to zaskřípalo a ještě napolo ve snu volala: „Co, jaká Bílá paní?“ „Ale, Bílá paní.“ upřesnil situaci Pupenec. Máňa už na sto procent vzbuzená, sáhla do šuplete nočního stolku a vyndala alkoholtestr: „Že tys něco pil?“ vyzvídala, a nečekajíc na odpověď, vrazila Pupenci trubičku od alkoholtestru do pusy. „A teď foukej,“ přikázala hlasem ostřejším víc, než nejnabroušenější čepel nože. A Pupenec poslušně foukal, až se váček nadouval a nadouval, až „PRÁSK!“ Ozvala se rána jako z děla a v tomto momentě se staly tři věci: tlaková vlna, způsobena prasknutím váčku, smetla Máňu z postele na dřevěnou podlahu. Za druhé: okno se roztříštilo na tisíce a tisíce malých kousíčků a střepy se rozlétly všude po podlaze. A za třetí: se ozval tichý výkřik a něco bílého i se snůškou střešních tašek se sneslo z cimbuří jako přezralá švestka. Akorát to při pádu neudělalo čvách, ale bum. Máňa, jež pracovala šest let v nemocnici jako asistenční sestřička, se ihned rozeběhla ke schodům, a kdyby měla nohy jen o něco delší, brala by je klidně i po pěti. Pupenec zatím seděl na staré dřevěné židli u okna, koukaje na tu bílou kaluž dole pod hradbami. V nemocnici Máňu učili, že nejlepší způsob probuzení ze mdlob je vychrstnout na omdlevšího kyblík studené vody. Máňa vzala kbelík, jenž tu stál už od minulého týdne, a hrk! Ale ouha, z kbelíku neletí voda, nýbrž led. Kbelík už tady nějakou chvíli stál a rána tady také moc teplá nejsou. Jakmile tedy dopadl tvrdý led na hlavu osoby přikryté až po uši bílým závojem, ozval se takový výkřik, až tašky padaly ze střechy.

Osoba zahalená do bílého roucha se posadila. „Kde to jsem?“ zeptala se mírně přiškrčeným hlasem. Tvář měla bílou jako stěna, až na borůvkově modrou bouli na čele od tvrdého ledu.

Ze schodů do věže byly slyšet kroky a udýchaný hlas Pupence: „Už jsem tu.“ S těmito slovy doběhl Pupenec na nádvoří a pohlédl do obličeje osobě, jež byla zahalena v bílém rouchu.

x x x

Dopolední káva zvedla všem náladu. Pupenec seděl na proutěné židli a popíjel turka. Máňa seděla naproti němu na červené pohovce a v ruce držela modrozlutý hrnek, v němž

byla káva rozpustná. A vedle ní, s nohou přes nohu, seděla, tedy pokud se seděním dá říci mírné vznášení se nad pohovkou, Bílá paní a držela tentýž hrnek co Máňa, neměla v něm však kávu rozpustnou, nýbrž bílou. Po hodině rozprávění všech třech účastníků této schůze, během níž Máňa spolkla asi pět aspirinů a zhruba sedmkrát se dotkla Bílé paní, jestli se jí to všechno jenom nezdá, se situace vyjasnila.

Paní Bílá si nepamatuje prakticky nic, jenom to, že se jmenuje Bílá, a že nechtěla sedět doma s cizími lidmi, nýbrž sadit ředkvičky.

Pupenec se nabídl, že se pokusí během čtrnácti dní najít něco o hradu paní Bílé, kde prý původně žila.

Během těch čtrnácti dnů se změnilo hodně věcí: Za prvé neměl Pupenec své auto, protože mu jej Bílá paní nedopatřením odbrzdila a ono sjelo do hradního příkopu. Za druhé se Máňa vzdala svého pokoje ve prospěch zvířat z lesa, které sem paní Bílá přivedla v domnění, že v lese je jim zima a prší na ně. A za třetí a to je konečně pozitivní zpráva, mají na hradě každý týden tak narváno, že v červenci může jet Pupenec s Máňou na dovolenou do Itálie.

První dny pobytu Bílé paní probíhaly v klidu a pohodě. Celé dny paní Bílá proležela v domnění, že boule, jež se tyčila na její hlavě jako vysílač na Ještědu, je zákeřná, nakažlivá nemoc boulovka, kterou by se mohli nakazit všichni návštěvníci hradu, kastelán Pupenec i Máňa. „Po týdnu odpočinku odtamtud konečně vylezla a sežrala nám všechno jídlo z lednice!“ jak to komentoval Pupenec, načež práskl dveřmi a odešel se najíst do nedaleké hospody, jež nesla jméno „Pod hradem“, protože byla postavena pod hradem.

Po uplynutí třinácti dnů, šesti hodin, pětadvaceti minut a přesně šestapadesáti vteřin se ozvalo z prvního poschodí hlasité, až uši rvoucí „HURÁ“. Tato slova vyšla z pusy Pupencovy, ale ne kvůli nějakému sportu, protože Pupenec nebyl ani sportovcem, ani nějakým fanouškem sportu. Toto slovo však vypustil z úst z jednoho prostého důvodu, že totiž konečně našel po třináctidenním každododpoledním hledání na počítači hrad, v němž by měla bydlet zde ubytovaná Bílá paní.

Přesně za dvaadvacet minut, což bych mohl říci, že se jedná o světový rekord v balení cizích věcí do zavazadlového kufru, stál Pupenec u vrat a volal na Máňu a paní Bílou, že už je čas odjezdu a že taxi tu bude za dvě minuty. Tady

se však Pupenec šeredně zmýlil. Bílá paní totiž bytostně nesnášela veškerá motorová, nebo jen motorem načichlá vozidla, a tak taxikář, po krátké rozmluvě s Pupencem, během níž byl Pupenec bělejší nežli bílek od vejce, s hrubými připomínkami odjel. Pupenec tedy z donucení doslova vyštrachal starý létající koberec z kůlny a nanosil na něj veškerá zavazadla paní Bílé. Mohli tedy vzlétnout a vydat se na cestu. Koberec letěl kupodivu vyšší rychlostí a sem tam jim tedy nějaké to zavazadlo odpadlo. Zanedlouho dorazili ke hradu, jenž se jmenoval stejně, jako nejmenovaná osoba, tedy hrad Bílý.

Paní Bílá o něm už málem básnila a asi se už rozpomněla, kde strávila celý svůj život, tedy kromě odpočinkových čtrnácti dní. Velké loučení započalo, paní Bílá chtěla hostům nabídnout párky s hořčicí - místní specialitu, ale Pupenec toto dlouhé loučení rychle zkrátil se slovy, že mu na hradě čekají ještě dvě skupiny turistů, i když byl svátek všech hradů a v něm bývají všechny hrady i zámky na petlici zamčené.

Za hodinu čistého evropského času seděl Pupenec i s Máňou u jídelního stolu a večereli. Ale Máně stále vrtala hlavou ještě jedna otázka: „Pupenče? Proč jsi vlastně Bílou paní tak rychle vyprovodil?“ Pupenec se začervenal, že byl na chvíli k nerozeznání od rajčete. „Víš, totiž.“ Spustil nejistě Pupenec, ale za chvíli se rozpovídal, že to nebylo k zastavení: „Nevadilo, že nám vyjedla celou ledničku, se zatnutými zuby jsem přežil hrad plný zvířat a dokonce jsem i překousl, že mi auto sjelo díky jejímu přičinění do příkopu, ale nepřekousl jsem,“ Pupenec zbělal, zfialověl a pak ještě zmodral, až se mu nakonec dostala do obličeje normální tělová barva, „že mi snědla mou sbírku hrozinek ze všech sklenic a sáčků světa!“

V poklidu tedy skončil sobotní večer.

SABINA DAŇKOVÁ

Poslední přání Bílé paní

Zbytek noci, hned potom, co se mu jeho manželka náležitě vysmála, se Pupenec uchýlil k četbě. Odložil svoje pohřební sako na stojan a vyčerpaně si sedl do pohodlného křesla hradní knihovny. Mezi svazky našel poměrně mnoho pověstí o nadpřirozených bytostech obývajících hrady a zámky po celém světě. Jindy by po nich nesáhl, ale byl v poměrně zoufalé situaci. Přejížděl očima text, avšak v mysli se

mu promítaly různé obrazy: zjevení Bílé paní, nedávná smrt pana Vávry, dnešní pohřeb.

Pan Vávra Pupence celých pět let zaměstnával jako správce svého hradu, který byl jeho rodinným dědictvím. Naneštěstí neměl pan Vávra žádné potomstvo, a tak nebylo jasné, komu hrad po jeho smrti připadne. Zájem ihned projevilo několik organizací na ochranu historických památek, avšak ani jedna už neměla nadále zájem o Pupencovy služby. Hrozilo tak, že přijde o práci, i o střechu nad hlavou.

I když knihu kvůli dotěrným myšlenkám pročítal velmi nepozorně, jedna věta přece jenom přitáhla jeho pozornost.

Oděna byla v bílém šatu, sklánějíc se nad postelí plačícího nemluvněte, či příslušníka rodu opouštějícího tento svět.

První Pupencova myšlenka patřila již zesnulému panu Vávrovi. Možná ji svou smrtí přivolal.

Znělo to naprosto neuvěřitelně, že spatřil bytost starou stovky, možná i tisíce let! Někde v koutku mysli se omluvil své ženě za to, jak na ni v okamžiku, kdy vešel do pokoje, vysypal něco tak zdánlivě nesmyslného. Ale on ji opravdu viděl, a to na vlastní oči, takže tomu byl schopen uvěřit.

Natolik pohroužen ve svých myšlenkách si ani nevšiml bílého záblesku procházejícího zdí. Bílá paní chvíli postávala za nic netušícím Pupencem a pozorovala jej.

„Ehm, ehm,“ odkašlala si po chvíli a založila ruce v bok.

Pupenec vyskočil na nohy a pohlédl naštvané dámě do tváře stejně bílé jako její šaty, vlasy i pleť. Při pohledu na ni vyvalil oči oněmělým údivem a opřel se o křeslo. Několikrát otevřel a zavřel ústa jako ryba lapající po vzduchu, ale nevyšla z nich ani hláska.

„Já hledati vás musela po celé dlouhé hodiny a vy, místo abyste práce své činil, si pokojně čtete. Zdá se, že již i komornictvo hraběti Vávrovi, Bůh mu žehnej, přerostlo přes hlavu.“

Žena se na Pupence popuzeně mračila a její pisklavý hlas se mu vrýval do paměti jako svist meluzíny. Byla to doopravdy Bílá paní. Ovšem už se vůbec nepodobala té dámě, která ho tak elegantně zdravila na chodbě.

„A co si má paní hodlá přát?“ zeptal se opatrně, jakmile posbíral trochu odvahy.

„Vidíte, že i trochu vychování jste v sobě naléztí dokázal,“ zatrylkovala a usmála se.

Pupenec na sucho polkl a začal couvat, když se přibližovala směrem k němu. Připadalo

mu, jakoby kráčela po vzduchu. Tak lehce a ladně, že by se dalo diskutovat i o tom, zda se nevznáší.

„Zažádati o laskavost jsem vás přišla,“ pokračovala. Byla Pupenci tak blízko, že cítil, jak z ní sálá chlad. Přesně tentýž chlad, který pociťujete, když pozorujete měsíc. Ne zákeřný a děsivý, nýbrž oslnivý a příjemný. „Podle vaší předešlé činnosti soudím, že jsem vás jaksepatří zaujala,“ ukázala na otevřenou knihu. „Potom bych nás tedy ráda tlachání zbytečného ušetřila a k činům přešla.“

„Co prosím?“ vyjekl Pupenec. Byl Bílou paní natolik zaujat, že poslouchal sotva co druhou větu.

„S úmrtím hraběte Vávry zde končí má povinnost, vy nemožný plíhale,“ zvýšila hlas a začala stručně vysvětlovat situaci. „Hrabě posledním přeživším dědicem byl a s jeho životem i má kletba vůči tomuto rodu končí. Jakožto poslední komorník jste povinován mne prokletí zbavit.“

Pupenec překvapením vykulil oči. Bílá paní jen znechuceně semkla rty. Takhle se za její doby služebnictvo nechovalo.

„Mohl bych vědět jak?“

Bílá paní přivřela oči tak, že z nich byly jen škvírky, trochu se vznesla do vzduchu a Pupenec by přísahal, že i vlasy se jí divoce zježily.

„Bude mi ctí, má paní,“ opravil se. „Jak vám můžu pomoci?“

Místo dokonalého obrázku zkázy před ním opět stála milá šlechtična a vesele se usmívala.

„Při mé kletbě jen nemluvňata na ruku nosit smím, avšak pevnými předměty mé ruce jako nůž máslem projedou. Popínavé růži, jež roky před branou rostla, musíš květ uzmout a ve svitu měsíčním jej pod zemí pohřbít. Dobře se ti poté odměním.“

„Jak si přejete, má paní,“ odpověděl Pupenec a následován Bílou paní rychle opustil knihovnu.

Bílá paní svou oslnivou září připomínala lucernu a Pupenec se podívoval, jak si ji mohl za těch pět let nevšimnout. Pořád na sobě cítil její pohled a sám si gratuloval, že se ještě s jekotem neutekl ukrýt pod postel.

Jakmile došli před bránu, Bílá paní lадnými pohyby ukázala na růži. Nechala svou ruku projet skrz ní, aby Pupenci ukázala důležitost jeho úkolu a taky to, že bez něj nic nezmuže.

Pupenec na nic nečekal a jednu z růží utrl. Bez několika kapek krve se to neobešlo, ale to mu momentálně nevadilo.

„Zakopána musí býti pět stop hluboko,“ řekla Bílá paní. Pupenec proto rychle zaběhl do kůlny pro malou zahradní motyku.

Mezitím co kopal, Bílá paní stála v měsíčním svitu a pozorovala ho. Vypadala přímo božsky. Jakoby na zem sestoupila lidská podoba měsíce.

„Jak dlouho už takhle jste?“ zeptal se ze zvědavosti Pupenec.

„Dosti dlouho na to, abych toužila po řádném odpočinku,“ odvětila.

„Tímhle ale zemřete,“ zamyslel se Pupenec. „Každý by přece chtěl žít věčně.“

„Někdo, kdo není živý, nemůže zemřít.“

„Takže jste duch?“

„Nejsem ani živá, ani mrtvá. Avšak duchem nejsem.“

„Co potom jste?“ Pupenec na chvíli přestal kopat a zamyšleně se na Bílou paní podíval. Vypadala unaveně, jakoby hodně dlouho nespala a i její počáteční nevraživost úplně opadla.

„Tážeš se na nebezpečné otázky, jejichž odpovědi by mohly zmást mysl tvou nebo ji dokonce trvale poškodit.“

Pupenec raději mlčel. Její slova ho poměrně dost vyděsila. Bílá paní, ale pokračovala: „Má podstata bytí pouze na existenci rodu mého závisela. Pro ukojení tvé zvědavosti bych sama sebe označila jako přízrak.“

„Předpokládám, že tohle bylo jen velmi stručně vysvětleno,“ pověděl Pupenec.

Bílá paní přikývla a dál vystavovala tvář měsíčnímu svitu.

„Když ale nejste mrtvá, ani živá,“ přemýšlel dál nahlas Pupenec. „Co se s vámi stane, až zakopu růži?“

Odložil motyku stranou, protože jáma se mu zdála už dost hluboká a vzal do rukou růži, kterou nerozhodně držel nad prohlubní.

„Konala jsem zlé činy a kletbou touto jsem je napravití měla. Teď už doufám jen v boží odpuštění.“

„Takže sama nevíte,“ shrnul to jednoduše Pupenec.

„Nevím,“ souhlasila Bílá paní. „Je čas, abys tu růži položil.“ Připomněla mu a zavřela oči.

Pupenec opatrně umístil růži do jámy a ihned zatěkal očima k Bílé paní.

„Je nutno ji zakopat,“ připomněla.

Pupenec vzal rukou hrst hlíny a už se chystal zahrabat růži, když v tom Bílá paní opět promluvila.

„Jako odměnu za tvou službu tobě i tvé manželce šťastnou budoucnost zajistím.“

Pupenec uctivě sklonil hlavu, přikryl růži zbývající hromadou hlíny a pečlivě zarovnal, takže na zemi zůstala jen oválná stopa po zásahu do půdy. Před Pupencovým očima však začala zarůstat trávou a když pohlédl na místo, kde ještě před chvílí stála Bílá paní, zelo prázdnotou.

Brzy ráno ho vzbudil nadšený křik jeho manželky. Rychle vyskočil z postele a hnaje se přes chodbu si postupně vzpomínal na události včerejší noci.

„Představ si, co se stalo,“ jásala jeho žena. „Našla se závěť pana Vávry.“

„To je výborná zpráva,“ usmál se zmateně Pupenec.

„A hádej co,“ mávala Máňa bílým úředním papírem nad hlavou. „Zdědil jsi celý hrad!“

Pupenec nevěděl komu děkovat. Jestli Bílé paní nebo panu Vávrovi. Nakonec se ale rozhodl, že si to zaslouží oba.

Po několikadenních oslavách o vydatných chodech konečně s poklidem usedl do knihovny a vyhledal svazek, který ten den, kdy potkal Bílou paní, četl. Na prázdný list papíru sepsal svůj příběh a spokojeně jej vložil mezi tištěné listy. Bylo přece načase trochu upřesnit pověsti a fámy, které se okolo existence Bílé paní po celá ta léta nahromadily.

MATĚJ HAŠEK

Jak Pupenec k štěstí přišel

... Žena se ještě chvílku převalovala, a když si uvědomila, co Pupenec řekl, začala hubovat: „Josefe, že tys místo hlídání šel zas za Vencou na to tvoje jedno ...“ „Ale ne, přísahám! Těmahle svýma očima jsem ji viděl!“ dušoval se. „Mluvíš z hladu. Dej si večeři, je na plotně a jdi spát.“ Správce si ještě něco brblal pod vousy, ale udělal, co mu žena řekla.

Ráno to Pepovi nedalo a rozhodl se, že dnešní den, i večer, stráví na hradě. „Nechceš jít se mnou, Máňo?“ „To víš, kdo by asi podle tebe dělal všechno tady ... doma. Hlavně se vrať brzo, jinak si mě nepřej!“ dodala ještě přísně a věnovala se svojí práci.

Na hradě byla nuda. Sem tam přišel nějaký návštěvník, jinak tam byl správce sám. Rozhodl

se tedy, že zajde za sousedem Vencou na jedno a navečer se vrátí. Uzamkl tedy hrad a šel...

Byl krásný večer. Měsíc svítil společně s hvězdami. Byla teplá letní noc. Pupenec se vybelhal z návštěvy od Václava ke hradu, odemkl dveře a šel do té samé chodby, kde včera viděl Bílou paní. Kradl se tiše a potmě. Cesty hradem už za těch pět let znal. Došel na to samé místo, kde ji spatřil předešlou noc a ... čekal.

Nebyl tam ani dlouho. Očekávaná Bílá paní přišla rychle a znenadání. „Ty tu budeš nový, člověče. Jak ti říkají?“ „Jo-jo-jo-josef, má paní...“ koktal. „Nech si ty formality a žádný strach. Tvůj předchůdce Karel se mnou hrál karty. Nezahrál by sis?“ řekla a z Pupence najednou spadla tréma. Ještě si v hlavě přebíral, co se všechno událo, ale nakonec řekl: „Proč ne! Hrajete mariáš?“

Šli hlouběji do hradu. Došli do velkého sálu, ve kterém kdysi bývala jídelna a jedli tady jen urození pánové. „Tak si sedni, Josefe. Rozdej karty na mariáš ...“ Hráli a hráli dlouho do noci.

Tohle hraní se opakovalo den co den. Máňa to už nevydržela, došla za svým manželem na hrad a křičela. „Rozvod! Já chci rozvod! Tady máš papíry, podepiš ... a je konec! A ten tvůj hrad ... nebo zámek ... nebo co to vlastně je ... si můžeš ... víš co!“ Pupencovi nezbylo nic, co by mohl udělat. „Asi bude lepší žít sám, než s touto fúrií,“ řekl si pro sebe. Podepsal tedy předložené papíry a rozvedl se.

Ten večer se mu moc hrát nechtělo, ale přesto šel. „Co se stalo, Josefe? Tváříš se nějak smutně...“ starala se Bílá paní. „Ale to nic. Žena se se mnou rozvedla. Stejně mě od začátku neměla ráda.“ „Tak to mě mrzí. Zahrajeme si tedy?“

„Nemusí, má paní. Jsem rád, že mám vás. Je to vlastně takový můj příběh, jak jsem ke štěstí přišel...“ odpověděl Josef a začal rozdávat karty...

MARKÉTA HLAVAČKOVÁ

Jak se stát spisovatelem

„Co to plácáš?“ vykulila na něj oči a našťavaně si odfrkla. „Viděl jsem Bílou paní!“ opakuje Pupenec. „Ta je tak krásná, až oči přecházejí,“ rozplývá se. Máňa jen něco zabručí o přeludech a spí dál. Pupenec ale neměl na spaní ani pomyšlení. Musel jen přemýšlet nad nadpozemskou krásou Bílé paní. Rozhodl

se, že bude Bílou paní zkoumat. Z Pupence empirika se pomalu stával Pupenec fantasmagorik.

Jak se rozhodl, tak i udělal. Každou noc potají Bílou paní sledoval za zákrutou křížové chodby. Psal si poznámky do deníku jako pravý vědec, který zkoumá nově objeveného tvora. Poznámky popisovaly každičký detail Bílé paní. Od sněhobílé tváře až po poslední záhyb na rouchu. Snažil se zapsat i chování a jakékoli znamení po citech v její tváři. Ale její křídově bledý obličej byl pořád až děsivě bezvýrazný. Někdy jí po obličejí přejela stopa zármutku a strachu. Pupenec už to jednu noc nevydržel a vylezl zpoza zákruty. „Ehm,“ odkašlal si Pupenec a Bílá paní se s leknutím v očích otočila. Pupenec smeknul a čekal, co se bude dít. Bílá paní opět svým vlídným gestem poděkovala za pozdrav a chystala se zmizet. Ale Pupenec za ní křikl: „Počkejte!“ Bílá paní se podívala na Pupence a se zvědavostí řekla: „A pročpak?“ Tak krásný a medový hlas snad nikdo nikdy neslyšel. „Ehm,“ odkašlal si. „Já jen, že by mě něco zajímalo. Kde jste se tu vzala?“ pověděl v rozpacích Pupenec. „To je dlouhá historie, pane kasteláne,“ povzdechla si Bílá paní. „No, já mám času dost,“ odvětil Pupenec. „No tak dobře. Povím Vám svůj tragický příběh,“ oznámila Bílá paní svým jedinečným medovým hlasem. „Začalo to tak, že jsem se zamilovala do pána tohoto hradu. Vzali jsme se a těšili se na společnou budoucnost. Měli jsme spolu žít šťastně až do smrti. Ale nebylo tomu tak. Děti nám Bůh nedopřál, a tak jsme žili sami. Pak ale přišla velká rána. Krutá nemoc, která se jen zřídka dala vyléčit. Já jsem byla jedna z mála lidí, kteří tuto nemoc zdolali. Můj manžel na ni zemřel. Nemohla jsem žít bez něho, a tak jsem si vzala život, který mi Bůh před strašnou nemocí ušetřil. Za trest se ze mě stal tento přízrak, který tu bude navěky,“ řekla Bílá paní a rozplynula se s příchodem prvního paprsku slunce. Pupenec si samozřejmě celý příběh zapsal. Pak ještě dlouho rozhodoval, jestli se má někomu svěřit se svým zážitkem. Nakonec uznal za sobecké, nechat si takové informace pro sebe. A tak sebevědomě dokráčel za svou ženou Máňou. „Máňo, víš, jak jsem nedávno přišel s tím, že jsem viděl Bílou paní a ty jsi to nazvala přeludem?“ Máňa přikývla a Pupenec pokračoval dál. „Tak se podívej na tohle,“ řekl pyšně a podal své ženě deník s popisem a příběhem Bílé paní. Máňa začala číst, a když dočetla, vyjekla. „Franto, ty jsi ale spisovatel!“ „C-cože?“ vykotal

Franta Pupenec. „No spisovatel přece!“ vykřikla žena znovu. „Taková fantazie,“ rozplývá se Máňa. „To by se mělo vydat jako kniha.“ Pupenec celý zmatený nejdříve vrtěl hlavou a pak dokonce i příkyvoval. Tak se spolu druhý den vydali do nakladatelství. A příběh o Bílé paní se stal slavnou pohádkovou knížkou. A František Pupenec zase slavným spisovatelem.

KATEŘINA BESEDOVÁ

Zmoklé prádlo

„Ty, Máňo,“ ohlašoval, „já viděl Bílou paní!“ Máňa se na něj nevěřičně podívala, zamručela něco o tom, že by neměl pít tolik piva a zas usnula. On však byl přesvědčen o tom, co viděl.

Hned druhý den si řekl, že zjistí, kam si může taková Bílá paní vykračovat. Od půlnoci byl na hlídce, když zrovna procházel křížovou chodbou tam a zpátky, uviděl ji zas. Byla to skutečně ona. Pupenec se ještě chvíli neodvážil pohnout, ale nakonec se odhodlal za ní přijít a oslovit jí. „To máme dneska ale krásnou noc, že ano?“ řekl Pupenec. Avšak Bílá paní se nezastavila a namítla: „Ale ano, jen bude zítra pršet.“ „Poznáte to?“ divil se Pupenec a přispěchal blíže. „Jistěže, tuhle oblohu pozoruji už stovky let,“ řekla s údivem nad Pupencovou neznalostí. „A teď mě omluvte, spěchám,“ pravila a zmizela. Pupenec se vrátil do bytu s hlavou plnou myšlenek.

Ráno, když vstal a viděl, jak jeho žena věší prádlo dole na palouku, vzpomněl si, co mu v noci řekla Bílá paní. „Máňo! Nevěš tam to prádlo, bude pršet!“ zavolal z balkonu. „A co pak ty jsi nějaká rosnička?“ odpověděla nevěřičně Máňa a věšela dál. Za hodinu začalo opravdu pršet. Máňa s nadávkami vyběhla ven zachránit prádlo, zatím co Pupenec se pochechtával a četl noviny. V novinách zrovna náhodou narazil na článek o tom, že redakce přijme nového konzultanta v oblasti počasí. Ale to by se dalo nějak využít, pomyslel si Pupenec. Práce na hradě ho stejně moc neuspokojovala a při psaní článků by si aspoň připomněl, jaké to bylo ve škole.

Hned ten večer si vyhlídl Bílou paní při jejích nočních obchůzkách a domluvil se s ní na tom, že by spolu mohli spolupracovat. Bílá paní souhlasila s radostí, že do toho jde. Stejně se po těch letech prý už strašně nudila.

Příštího dne šel pan Pupenec na pohovor, a když jim ukázal předpověď počasí na celý týden, jež se v mnoha ohledech shodovala se zdejší meteorologickou stanicí, redakce ho přijala s otevřenou náručí.

Už uběhlo pár let, co se Pupenec poprvé setkal s Bílou paní. Dnes jsou z nich dobří přátelé. Bílá paní ho informuje o stavu počasí pro jeho články a on na oplátku s ní každý večer hraje stolní hry, aby se na tom hradě tak nenudila.

JÚLIA POVÝŠILOVÁ

Co se děje za úplňku na hradě

Žena se posadila na posteli, protřela si oči a tázavě na něho pohlédla:

„Říkal jsi něco?“

„Já viděl Bílou paní!“ opakoval.

„Seš si tím jistý? Fakt to byla ona?“ vyjekla žena překvapeně, až na lůžku nadskočila.

„Byla!“ kývl rázně hlavou, aby ji ujistil. „Měla bílé šaty a svazek klíčů na opasku. Její pleť byla křídově bílá...“ dodal.

Namířil si to přímo do kuchyně pro sklenici vody. Než se vrátil, žena už spala. Měla zamýšlený výraz ve tváři. Zavrtěl hlavou a povzdychl si. Ach jo, Máňo, o čem se ti asi zdá... A zmizel v koupelně. Jakmile se převlékl do spacího úboru, zalehl do postele a usnul.

„O čem se ti v noci zdálo?“ prohodil jakoby nic Pupenec u snídaně.

„Mně? Ále, o nic nešlo... jen... o Bílé paní, víš,“ začala jakoby nic, „slyšela jsem pověru, že prý na Šaraticích straší Bílá paní, údajně už několik set let. A koluje o ní příběh:

kdysi dávno žil na hradě král, který měl syna a dvě dcery. Syn měl zanedlouho nastoupit na trůn. V té samé době pobývala v lesích čarodějnice Kelvíra se svým synkem. Přála by si, aby to bylo právě její dítě, které usedne na trůn. Bylo jí jasné, že se nějakým způsobem musí zbavit prince. Proto si ho jednou pozvala k sobě do chatrče. Dala mu vypít čarovný nápoj, po kterém se změnil v Bílou paní. Proč zrovna v Bílou paní? To proto, aby ji nikdo nepodezříval, že je to začarovaný princ. Jediným způsobem, kterým by mohla získat zpět původní podobu, je výměna oblečení za úplňku. Až poté se do postavy Bílé paní promění ten dotyčný. Ve dne má ovšem

podobu obyčejného člověka - vysoké, ve tváři bledé ženy.

Alespoň tak jsem to slyšela já," ukončila vyprávění Máňa.

Pupenec se na ni nevěřícně díval.

„Myslíš, že je to pravda?“ pokračovala, „Jak asi vypadá...“ říkala už jen polohlasem.

Mezitím začala sklízet talíře ze stolu.

„To netuším, ale celkem by mě to zajímalo," řekl nakonec a odešel z pokoje.

„Tak jdeš už? On neviděl ženskou bůhví jak dlouho, určitě se mu budeš líbit!" přesvědčoval nervózně pan Pupenec svou ženu.

„A ty fakt chceš být žena? Nerozmyslíš si to ještě?" ozvalo se nevěřícně z koupelny.

„Vždyť už jsme se o tom bavili. Já budu zase učit a ty můžeš žít s princem. A pojď už!"

Byla tma, jenom měsíc, který se právě nacházel v úplňku, jim svítil na cestu. Zastavili se před branou hradu.

„Pojď, jdeme." poručil Pupenec.

Jakmile se ocitli v křížové chodbě, rozhlédli se kolem.

„A co teď?" podíval se na ženu.

„Musíme čekat," řekla a opřela se o chladnou kamennou zeď.

Všude kolem panoval nezvyklý klid. Jen tu a tam bylo slyšet myší cupitání nebo soví houkání. Když v tom se najednou objevila Bílá paní.

„Co tady děláte?" pronesla udiveným hlasem.

Žena se odhodlala promluvit jako první: „Jdeme tě vysvobodit. Vyměň si oblečení tady s Pupencem, to by mělo stačit."

Paní nelenila a udělala, co jí bylo řečeno. Když si oblečení vyměnili, měsíc z ničeho nic zmizel. Trvalo to zhruba pět vteřin. Jakmile se objevil, na místě, kde před tím stál Pupenec, byla Bílá paní a na místě, kde stála Bílá paní, byl urozený princ. Máňa zůstala udiveně hledět. Doufala sice, že to vyjde, ale až do teď tomu úplně nevěřila. Po několika minutách ticha, kdy všichni jen stáli a koukali se na sebe, najednou promluvila postava v bílých šatech:

„No tak abych už šel... teda šla!" řekla a odešla. Máňa s princem tam zůstali až do rána a povídali si.

Asi se ptáte, jak tento zamotaný příběh dopadl. Pupenec - Bílá paní se přejmenovala na Blaženu a je šťastná, protože se může znovu věnovat výučbě. Díky tomu, že je vysoká,

má u žáků mnohem větší respekt než předtím. Myslel si, že jeho životní láska byla jeho žena, ale to se mýlil. Je to učení! A co se stalo s Máňou a s princem? Ti se do sebe zamilovali a zestárli spolu.

Toto byl příběh o tom, jak Pupenec - Blažena Ke štěstí přišel/a.

MARKÉTA HURTOVÁ

Jak Pupenec nevěřil svým očím

... Marie se posadila na posteli, chvíli na něj nechápavě hleděla, ale potom se jí vyjasnilo.

„To je dobře,“ usmála se, poškrábala se na levém uchu a dodala: „Mně říkala, že se tu objeví až zítra, ale když je tu už dnes...nevadí.“ Přitáhla si peřinu až k bradě a otočila se na druhý bok. Pupenec na ni dobrou minutu s údivem zíral.

„Máňo! Ty jsi ji taky zahlédla?“ zeptal se a uhladil si kostkovanou košili.

„Ne. Jen jsem s ní mluvila,“ zakňourala ospale. „A teď už mě nech spát! Zítra musím vyleštit hraběte Manfréda a celou jeho povedenou famílii.“

„Asi mluví ze spaní,“ napadlo Pupence. Usedl do měkké lenošky a hleděl do prázdna. Hlava mu pozvolna klesala na prsa, a za chvíli už podřimoval.

Druhého dne se rozhodl promazat hradní bránu. Vzal si olej a hadr a vydal se na Jižní nádvoří. Ptáci krásně zpívali, vzduch voněl a Pupenec trpělivě olejoval ztuhlé panty. Zrovna přemýšlel, kam pověsí nový barokní portrét Rolanda Štýrského, když vtom ji znovu uviděl.

Slunce jasně svítilo skrz úzké hradební střílny a ozářilo každý záhyb jejího roucha, svazek klíčů u pasu i roušku, podvázanou pod laskavou, křídově bledou tváří.

Lekl se jí, ovšem ne více, než předešlého dne. Zůstala stát a pozorně se rozhlížela okolo sebe.

Všiml si tmavého flíčku na její tváři. Byla to malá bradavice, nebo velké mateřské znaménko? Byl by přísahal, že tam ještě včera nebylo. Chtěl se jí na to zeptat, ale na pleťové vady dam se přece netážeme.

Ona však přerušila jeho úvahy jasným zvonivým hlasem: „Jsem ráda, že už jsem tady. Mé jméno je Alžběta,“ řekla a udělala ladné pukrle.

„A teď mne prosím omluvte.“ A s lehkostí víly odtančila směrem k hlavní pokladně.

Pupenec nevěděl, co si o tom má myslet. Viděl Bílou paní za bílého dne!!! Zbledl. Jen aby si pro něj neprijela velká bílá dodávka!

„Je skvělá!“ pověděla mu žena při večeři, když se marně snažil nabodnout neposednou kuličku hrášku na vidličku.

„Kdo?“

„No přece paní Bílá! Nezlevňuje pohledy a netoleruje psy!“

„Jaká paní Bílá? Jací psi?“ zeptal se Pupenec tak zoufale, až mu hrášek vyskočil z talíře na zem. Sehnul se, aby ho zvedl.

„Myslím tu novou pokladní, Alžbětu Bílou!“ vysvětlovala Marie horlivě. „Dokonce správně odvádí daně i DPH, a to už je co říct! Ne jako ta Tereza před ní.“

„Jitka,“ opravil ji Pupenec a složil hlavu do dlaní. „Koho jsem to teda viděl v křížové chodbě?“

„To jsem byla taky já,“ ozval se melodický hlas a Alžběta Bílá ve svých bílých šatech vtančila do pokoje. „Chtěla jsem to tu obhlédnout a rozhodnout se, jestli tu budu pracovat,“ mrkla a usmála se jako sluníčko. „Přišla jsem odevzdat pokladnu. Sbohem, zítra.“ Přehodila si dlouhé vlasy přes rameno a odkráčela.

Pupenec se dlouho skláněl nad pokladnou. Vše sedělo do posledního haléře. „Máš pravdu, Máňo, ona je poklad.“

A byla. Od toho dne proudily do Šaratic davy lidí. Lákala je krásná nová pokladní, bílá paní Bílá, ale hlavně nová průvodkyně. Když si oblékla svůj bílý závoj a spustila o Lucemburcích, byli z ní všichni úplně paf.

Pupenec měl najednou mnohem více peněz. Nejen kvůli vyššímu počtu návštěvníků, ale hlavně kvůli poctivosti paní Bílé. Na rozdíl od předchozí skrbivé pokladní poctivě odevzdávala všechny mince i bankovky. Pupenec byl šťastný, jako nikdy předtím.

Jenom Máňo se víc škrábala na uchu a vraštila čelo. „To je pořád samé Bílá, Bílá, Bílá,“ říkávala a byla bílá závistí.

„Nesmutni, Máňo,“ chlácholil ji Pupenec a koupil jí v krámě u Miklíků krásné bílé šaty. Od toho dne byly na Šaraticích dvě bílé paní. Jedna s velkým, a druhá s malým bé.

Jen to podivné znaménko paní Bílé vrtalo Pupencovi hlavou, ale na pletové vady dam se přece netážeme.

SLOVO ZÁVĚREM

Posuzovateli prací byli tři redaktoři literárního časopisu Texty. Jejich dlouholetý vydavatel, knihkupec, autor řady monografií o výtvarných umělcích tohoto regionu Dalibor Malina, dále šéfredaktor Textů, básník a literární kritik Pavel Kotrla, a konečně jejich redaktor, učitel na Slezské univerzitě v Opavě a básník Jakub Chrobák. Za Základní školu Vsetín, Trávníky práce posuzovala Andrea Chrobáková Lněničková, historička a vyučující českého jazyka a dějepisu. Na závěr tedy dovozte pár jejich slov, kterými se pokouší shrnout, co je na literárních soutěžích cenné a v čem je dětské psaní a fantazie přitahovaly.

PhDr. Dalibor Malina: Co vzkázat účastníkům soutěže? Nebude to nic objeveného: psaní je krásná věc. Umožňuje otevřít se naplno světu, překročit bariéry i hradby, což ve skutečnosti nejde, těšit se z opakovaných návratů k tomu, co se v psaní povede. Myslím, že paní učitelka Chrobáková, která celou soutěž vymyslela, o tom všem dobře ví. Chtěla to připomenout nápaditě a vtipně. Proto Vás zavedla k autorům, kteří mají rádi nápad, fantazii, jemný humor a, to je důležité, prostotu a všednost (i v ní lze najít zázraky). Já jí musím zvlášť poděkovat za Karla Michala, nejoblíbenějšího autora mého, bohužel již nežijícího přítele, básníka Jana Válka ze Vsetína. Ten se ke svému autorovi často vracel a uměl celé pasáže jeho povídek zpaměti. Vám vlastně děkuji za totéž. Potvrdili jste kouzlo návratů k textům a fakt, že psaní je krásná věc.

Mgr. Pavel Kotrla: Pokaždé mne znovu překvapí, že i v nejmladších generacích se stále najdou jedinci, kteří se nebojí se svým slovem předstoupit před ostatní. Dává mi to naději, že příběhy se budou vyprávět i nadále.

Mgr. Jakub Chrobák, Ph.D.: Na dětském psaní je pořád fascinující to, co se ukázalo i ve vybraných textech: nezkrotitelná a nezkrotná touha jít za linkou příběhu, je jedno kam. Vrhát se do něj jako do fotbalové nebo jiné hry, pádit po cestě dobrodružství s otevřenými čistými očima. Toto neztratit!

Mgr. Andrea Chrobáková Lněničková, Ph.D.: Čtení soutěžních textů mi bylo potěšující, sváteční událostí. Je krásné pozorovat u dětí pozvolné směřování k formě a potřebu napínat se k literárnímu světu. A ještě krásnější je jim v tomto literárním zaklínění sekundovat.

